

СТИВЪН КИНГ

КАМИОНЪТ НА ЧИЧО ОТО

Превод от английски: Мария Парушева, —

chitanka.info

Какво облекчение е да запиша всичко това.

Не мога да се наспя, откакто намерих чичо Ото мъртъв и имаше моменти, когато наистина се питах дали не съм полудял — или пък ще полудея. Всичко щеше да бъде много по-милосърдно, ако самият обект не беше тук, в кабинета ми, където мога да го гледам, да го вдигна, да преценя тежестта му, ако искам. Не искам да го направя, не искам да докосна това нещо. Но понякога искам.

Ако не бях го взел със себе си от малката му, едностайна къщичка, когато избягах оттам, щях да започна да се убеждавам, че това са само халюцинации — продукт на въображението на преуморен и пренапрегнат мозък. Но то е там. Има своя тежест. Може да се претегли в ръка.

Всичко това се случи, разбирате ли.

Повечето от вас, които четат този спомен, няма да повярват в него, не докато не ви се случи нещо подобно. Намирам, че въпросът за това дали ще повярвате и въпросът за моето облекчение, са взаимно изключващи се, но въпреки това ще разкажа историята. Ако искате, вярвайте.

Във всеки страшен разказ трябва да има предистория или тайна. В моя разказ ги има и двете. Нека започна с предисторията — ще ви кажа как се случи така, че чичо ми Ото, който беше богат по стандартите на Касъл Рок, прекара последните двадесет години от живота си в едностайна къщичка, без водоснабдяване в една задна уличка на малко градче.

Ото бе роден през 1905, най-голямото от децата в семейство Шенк. Моят баща, роден през 1920, бе най-малкото. Аз бях най-малкото от децата на баща ми, роден през 1955, и чичо Ото винаги ми се е струвал много стар.

Като много трудолюбиви и спестовни германци, дядо ми и баба ми дошли в Америка с известна сума пари. Дядо ми се установил в Дери, поради дървообработващата промишленост, от която имал известно понятие. Той се справял доста добре, поради което децата му се родили при добри условия.

Дядо ми умрял през 1925. Чичо Ото, който бил тогава на двадесет години, бил единственото дете, което получило пълно наследство. Той се преместил в Касъл Рок и започнал да се занимава с

недвижими имоти. През следващите пет години той направил много пари, препродавайки гори и земя. Купил си голяма къща в Касъл Хил, наел прислуга и се радвал на статуса си на млад, сравнително красив (казвам „сравнително“, защото е носил очила), много подходящ като партия ерген. Никой не смятал, че е особен. Това дошло по-късно.

Пострадал по време на сътресенията през '29 — не толкова тежко, колкото някои, но все пак пострадал. Той запазил голямата си къща на Касъл Хил до 1933, тогава я продал, защото на пазара се появил голям горски участък на ниска цена и той много искал да го купи. Участъкът принадлежал на Хартиената Компания на Нова Англия. „Хартия — Нова Англия“ съществува и до днес и ако решите да си купите акции за нея, ще ви посъветвам да не се колебаете. Но през 1933 компанията предлагала големи парчета земя на изключително ниски цени, като последен опит да се задържи на повърхността.

Колко земя е получил чичо ми? Малко се знае за това оригинално, приказно дело, има различни версии... но според всички версии земята е била повече от четиристотин декара. По-голямата част е била в Касъл Рок, но се простирала и до Уотърфърд и Харлоу. Когато сключили сделката, компанията предлагала земята по двадесет и пет долара за декара, ако купувачът се съгласи да я вземе всичката.

Общата цена била около десет хиляди долара. Чичо Ото не могъл да събере цялата сума и затова си взел съдружник — един янки на име Джон МакКачън. Ако живеете в Нова Англия сигурно знаете имената Шенк и МакКачън. Компанията е била изкупена отдавна, но продължава да има магазини за железария Шенк и МакКачън в четиридесет града в Нова Англия и складове за дървесина Шенк и МакКачън от Сентръл Фолс до Дери.

МакКачън бил едър мъж с голяма черна брада. Като чичо Ото, носел очила. Също като чичо Ото бил наследил пари. Сигурно е била големичка сума, защото те купили оня участък без никакви проблеми. Под кожата си и двамата били пирати и се разбирали много добре. Съдружието им продължило двадесет и две години — до годината, в която съм се родил аз — и през това време всичко се развивало много добре.

Но всичко започнало с покупката на тези четиристотин декара и те ги изследвали от камиона на МакКачън, обикаляли гори и пътища,

следвайки маршрутите на дърварите, повечето време ръмжали на първа скорост, треперели по дървени мостчета и газели през бродове, част от времето карал МакКачън, останалото време чичо ми Ото, двама млади мъже, които били станали барони-земевладелци на Нова Англия в тъмните дълбини на Голямата депресия.

* * *

Не зная откъде МакКачън е попаднал на оня камион. Той беше „Кресуел“, ако това има някакво значение — марка, която вече не съществува. Имаше огромна кабина, боядисана в яркочервено, просторно арматурно табло и електрически стартер, но ако стартерът заядеше, можеше да се използва манивела — въпреки че манивелата можеше да се върне обратно и да ти строши рамото, ако не внимаваш. Каросерията бе дълга шест метра, но това, което си спомням най-добре от този камион, бе муцуната му. Както и кабината, тя бе червена като кръв. За да се стигне до мотора, трябваше да се свалят две стоманени платна, от двете страни по едно. Радиаторът бе на височината на гърдите на висок мъж. Беше грозно, чудовищно нещо.

Камионът на МакКачън се повреждал и пак го поправяли, и пак се повреждал, и пак го поправяли. Когато „Кресуелът“ накрая грохнал, това станало по забележителен начин.

МакКачън и чичо Ото идвали по пътя на Черния Хенри един ден през 1953 и според признанието на чичо Ото и двамата били къоркютук пияни. Чичо Ото превключил на първа, за да изкачат Тринити Хил. Това минало добре, но тъй като бил страхотно пиян, не му минало през ум да превключи на по-висока предавка, когато започнали да се спускат надолу. И умореният стар мотор на „Кресуела“ прегрял. Нито чичо Ото нито МакКачън забелязали чак докъде се е отклонила стрелката на таблото. В основата на хълма последвала експлозия, от която страничните прегради от отделението на мотора се отворили встрани като драконови крила. Капакът на радиатора подскочил високо в лятното небе. Вдигнал се облак пара. Плиснал бензин и залял предното стъкло. Чичо Ото натиснал силно педала на спирачката, но Кресуелът имал лошия навик да изпуска спирачна течност и педалът потънал до ламарината. Той не виждал накъде кара

и излязъл от пътя, отначало в канавката, а после отгатык канавката. Ако камионът беше убил скоростта си, всичко все пак можеше да завърши добре. Но моторът продължавал да работи и отначало избило едно бутало, после още две, като бомбички на Четвърти Юли. Чичо Ото каза, че едно от тях минало направо през вратата, която се отворила. Дупката била достатъчно голяма, за да си провере човек юмука през нея. Спрели в една нива с метличина. Ако предното стъкло не било покрито с масло, сигурно са щели да имат чудесен изглед към Белите Планини.

Това е било последното пътешествие на Кресуела на МакКачън. Той повече не се премести от тази нива. Не, че е имало някакви протести от собственика на нивата, естествено тя беше тяхна. Доста поотрезнели от преживяването, двамата слезли, за да разгледат щетите. Никой от тях не беше механик, но не беше нужно човек да е такъв, за да разбере, че раната е смъртоносна. Чичо Ото бил поразен — или поне така казал на баща ми — и предложил да плати камиона. Джордж МакКачън му казал да не става глупак. Всъщност МакКачън бил направо в нещо като екстаз. Той огледал нивата, изгледа към планината и решил, че това е мястото, където ще построи къща, за да се оттегли на стари години. Казал на чичо Ото само това, но с тон, с който говорел единствено за религиозни работи. Върнали се пеша до пътя и се качили на камиона на Хлебарницата на Гашмън, който минавал случайно в този момент. МакКачън казал на баща ми, че в това има пръст провидението — той просто търсел идеалното място, а то било там през цялото време, прекосявали тази нива три-четири пъти седмично, без да си дадат труд да я погледнат. Божията ръка, повтарял той, без да си дава сметка, че ще умре след две години точно на тази нива, премазан от предницата на собствения си камион — камионът, който след това остана на чичо Ото.

МакКачън накарал Били Дод да закачи ремонтната си кола за Кресуела и да го обърне така, че да гледа към пътя. Щял да може да го гледа, казал той, всеки път като минавал по пътя и да му напомня, че когато Дод го закачи отново и го изтегли завинаги, това ще бъде, за да могат да дойдат строителите и да започнат да копаят мазето. Той бил малко сантиментален, но не от хората, които биха оставили сантиментите да му попречат да спечели някой долар. Когато един от горските работници на име Бейкър дошъл година по-късно и му

предложил да купи колелата на Кресуела, заедно с гумите, защото били същият размер като тези на неговия камион, МакКачън му взел двадесетте долара, без да се поколебае. Спомнете си, това е бил човек, който тогава е имал милион. Той казал на Вейкър да вдигне камиона на трупчета. Казал, че не искал като минава да го гледа проснат до пояс в трева и метличина, като някаква развалина. Бейкър направил, каквото му казали. Една година по-късно Кресуелът падна от трупчетата и смачка МакКачън. Старите хора разказваха тази история с наслада и винаги завършваха с думите, че се надявали, че МакКачън да се е порадвал на двадесетте долара, които получил за колелата.

Израснах в Касъл Рок. Преди да се родя, баща ми бил работил вече за Шенк и МакКачън десетина години и камионът, който бе станал собственост на чичо Ото заедно с всичко друго, което е принадлежало на МакКачън, беше една от забележителностите в живота ми. Майка ми пазаруваше в магазина Уорън в Бриджтън и за там се минаваше по пътя на Черния Хенри. Така че всеки път, когато минавахме, камионът беше там, на нивата, на фона на Белите Планини. Вече не беше на трупчета — чичо Ото бе казал, че един нещастен случай стига — но само мисълта за това, което се беше случило стигаше, за да се разтреперят гащите на едно малко момче.

Той беше там през лятото, през есента дъбовите и брястовите дървета в трите края на нивата пламтяха като факли, през зимата преспите го затрупваха до фаровете, така че приличаше на мастодонт, който се бори в бели плаващи пясъци, през пролетта нивата се превръщаше в кално блато и човек се чудеше, че той не потъва вдън земя. Ако не беше хубавата основа от здрав Мейнски камък, сигурно щеше да стане точно така. През всички сезони, всички години той си беше там.

Дори се качих в него веднъж. Веднъж баща ми отби колата встрани от пътя, когато отивахме на панаира във Фрайбург, хвана ме за ръка и ме поведе към нивата. Предполагам, че е било 1960 или 1961 година. Камионът ме плашеше. Бях чувал историята за това как камионът се плъзнал напред и премазал съдружника на чичо ми. Бях чувал тази история в бръснарницата, скрит зад списание „Лайф“, което не можех да чета, слушах мъжете да си говорят за това, как е бил премазан и как се надявали, че се порадвал на двадесетте долара за

колелата. Един от тях, — може да е бил Били Дод, бащата на лудия Франк, каза, че МакКачън приличал на тиква, смачкана от колело на трактор. Тези мисли не напускаха съзнанието ми в продължение на месеци... но баща ми, естествено, нямаше никаква представа за това.

Баща ми просто си бе помислил, че може да ми хареса да седна в кабината на стария камион. Той бе забелязал как го гледам всеки път, когато минаваме оттам и предполагам, че съвсем погрешно бе взел моя ужас за възхищение.

Спомням си метличините, леко помръкнали от октомврийския хлад. Помня сивия вкус на въздуха, леко нагарчащ, леко остър и сребристия вид на мъртвата трева. Спомням си как стъпките ни правеха уишшш-уишшш. Но това, което помня най-добре е как изплува камионът, как става все по-голям и по-голям — как се зъби радиаторът, кървавочервената му боя, помътненият поглед на предното стъкло. Усетих как ме залива вълна от страх по-студена и по-сива от вкуса на въздуха, когато баща ми ме хвана под мишниците и ме вдигна в кабината с думите: „Подкарай Куентин... закарай го в Портланд!“ Спомням си допира на въздуха по лицето си, докато той ме повдигаше все по-високо и по-високо и тогава неговият чист аромат бе заменен от миризмата на масло „Диамант“, напукана кожа, миши изпражнения и... кълна се... кръв. Спомням се, че се опитвах да не се разплача, докато баща ми бе вдигнал глава и ми се усмихваше, убеден, че ми е доставил страхотно преживяване (така си и беше, само че не по начина, по който той си го представяше). Тогава изведнъж се почувствах абсолютно сигурен, че той ще си иде, или поне ще се обърне с гръб и камионът просто ще ме изяде — ще ме изяде жив. И това, което ще изплюе, ще изглежда сдъвкано, натрошено и... някак експлодирало. Като тиква, размазана от колелото на трактор.

Разплаках се и баща ми, който беше най-добрия човек, ме свали, започна да ме успокоява и ме пренесе до колата. Той ме носеше в ръце, над рамото си и аз гледах отдалечаващия се камион сред нивата с огромния си радиатор, с огромната дупка за манивелата, която приличаше на ужасяващо разместено око и ми се искаше да му кажа, че ми е замирисало на кръв и затова съм се разплакал. Предполагам, че нямаше да ми повярва.

Като всеки петгодишен, който вярва в дядо Мраз, баба Яга и Торбалан, аз вярвах и в това, че отвратителните страховити чувства,

които ме обхванаха, когато баща ми ме сложи в кабината, дойдоха от камиона. Бяха ми нужни двадесет и две години, за да разбера, че не Кресуелът е убил Джордж МакКачън. Чичо ми Ото го бе извършил.

Кресуелът бе забележителност в моя живот, но той бе част от общественото съзнание на цяла област. Ако човек обясняваше на някого как да стигне от Бриджтън до Касъл Рок, обикновено казваше, че ще се ориентира по един голям стар червен камион от лявата страна в една нива, около четири и половина-пет километра след отбивката от шосе 11. Човек можеше често да види туристи, отбили встрани от пътя (понякога заставаха и падаше голям смях), да правят снимки на Белите Планини с камиона на чичо Ото на преден план за художествена перспектива — много време баща ми наричаше Кресуела „Мемориален Туристически Камион на Тринити Хил“, но след известен период спря да го прави. До тогава манията на чичо Ото спрямо камиона бе станала прекалено силна, за да бъде смешно.

Толкова за предисторията. Сега за тайната. Това, че той е убил МакКачън е нещо, в което съм напълно убеден. „Размазал го като тиква“, казваха мъдреците от бръснарницата. Един от тях добави: „Бас държа, че той коленичил пред камиона и съ молел към ония мазни арапи, дет се молят на Аллаха. Хубуу си гу представям. Те яха мръднали и двамата. Само вижте как свърши Ото Шенк, ако не ми вярвате. В оназ мъничка къщурка от другата страна на пътя, дет мисли, че щъ я земат за училище, луд за връзване“.

Тези думи бяха посрещани с кимане и мъдри погледи, защото дотогава вече бяха започнали да мислят чичо Ото за странен — о, да! — но нито един от мъдреците в бръснарницата не си представяше следната картинка — МакКачън коленичил пред камиона „към ония мазни арапи, дет се молят на Аллаха“ — не просто ексцентричен, но и изпълнен с подозрения.

Клюките са голямо нещо в малките градчета. Хората се клеймяват като крадци, прелюбодейци, браконieri и измамници на основата на съмнителни доказателства и шантави умозаклучения. Често си мисля, че приказките тръгват от скука. Струва ми се, че причината, поради която клюките не стават съвсем гадни — така както писателите описват малките градчета, от Натаниъл Хоторн до Грейс Миталиъс — е, че клюките по събирания, магазини и бръснарници са

странно наивни — сякаш тези хора очакват измама и повърхностност, готови са да си ги измислят, ако ги няма в действителност, но истинското, съзнателно зло е отвъд техните възприятия, дори когато се носи точно под носовете им като вълшебно килимче като в приказката на „ония мазни арапи“.

Сигурно ще ме попитате откъде зная, че той го е направил? Само защото е бил с МакКачън в този ден? Не. Заради камиона. Кресуелът. Когато манията му го обзе напълно, той се премести да живее срещу камиона в онази малка къщичка... Въпреки, че в последните години на живота си, той се боеше до смърт от камиона, спрял от фугата страна на пътя.

Мисля, че чичо Ото накарал МакКачън да иде на нивата, където Кресуелът бе вдигнат на трупчета, като го накарал да говорят за неговите планове за къщата. МакКачън винаги с охота разговарял за къщата и за предстоящото му оттегляне от бизнеса. Съдружниците били получили много изгодно предложение от една голяма компания — няма да ѝ споменавам името, но ако го спомена, сигурен съм, че ще я знаете — и МакКачън бил готов да го приеме. Чичо Ото не бил. Между тях се водела тиха война по отношение на това предложение още от пролетта. Предполагам, че това разногласие е било причината, поради която чичо Ото е решил да се отърве от съдружника си.

Мисля, че чичо сигурно се е подготвил за момента, като направил две неща: първо, разхлабил трупчетата, на които се държал камионът и второ, като поставил нещо на земята точно пред камиона, така че МакКачън да го види.

Какво нещо? Не зная. Нещо блестящо. Диамант? Просто парче счупено стъкло? Няма значение. То премигва и просветва на слънцето. Може би МакКачън го е забелязал. Ако не го е забелязал, не се съмнявайте, че чичо Ото му го е показал. Какво е това? пита той и сочи. Не знам, казва МакКачън и бързо отива да види.

МакКачън пада на колене пред Кресуела, също кът ония мазни арапи, дето се молят на Аллаха, опитвайки се да вдигне предмета от земята, а чичо ми съвсем небрежно отива зад камиона. Едно хубаво бутване и той се стоварил върху МакКачън. Размазал го като тиква.

Подозирам, че у него е имало твърде много от пирата, за да умре така лесно. Във въображението си го виждам под наклонената муцуна на камиона, от носа му, от устата и ушите му блика кръв, лицето му е

бяло като платно, тъмните му очи умоляват чичо ми да извика помощ, бързо да извика помощ. Умолява... после настоява... после проклина чичо ми, като му обещава, че ще го пипне, ще го убие ще го довърши... а чичо ми е стоял с ръце в джобовете и е чакал, докато всичко свърши.

Много след смъртта на МакКачън чичо ми започна да прави неща, за които мъдреците от бръснарницата казаха, че са „странни“... после „особени“... и накрая „дяволски чудати“. Тези неща в крайна сметка накара хората да го смятат, според цветистия език на бръснарницата, за „Луд за връзване“, но нямаше никакво съмнение, че неговите особености започнаха да се проявяват около времето, когато умря Джордж МакКачън.

През 1965 чичо Ото си построи малка едностайна къщичка срещу камиона. Много се говореше какво ли смята да прави старият Ото на Тринити Хил, край Черния Хенри, но изненадата бе тотална, когато чичо Ото завърши малката постройка като накара Чъки Барджър да я мине отгоре с един пласт яркочервена боя и провъзгласи, че това е дар за града — хубаво ново училище, каза той и всичко, което искаше, бе да го нарекат на името на починалия му съдружник.

Първенците на Касъл Рок бяха шашардисани. Както и всички останали. Повечето от жителите на Касъл Рок бяха ходили в такива едностайни училища (или си мислеха, че са ходили, което е горе-долу същото). Но всички подобни училища бяха изчезнали до 1965. Най-последното от тях, училището „Касъл Ридж“, бе затворено година преди това. Сега то е превърнато в Пицарията на Стийв на шосе 117. Дотогава градът вече си имаше гимназия от бетон и стъкло в единия край на града и ново средно училище на улица Карбин. С това ексцентрично предложение чичо Ото премина с един скок от „странен“ към „дяволски чудат“.

Градската управа му изпрати писмо (никой от тях не посмя да се срещне лично с него), в което любезно му благодариха, с надеждата, че и в бъдеще той няма да забрави града, но отказвайки да приемат малкото училище, обосновавайки се с това, че образователните нужди на децата в града са вече задоволени. Чичо Ото страхотно се разбесня. Няма да забравя града в бъдеще? викаше той на баща ми. Нямаше да

ги забрави, но не по начина, по който те си мислеха. Той не беше вчерашен.

— И какво сега? — попита го баща ми. Седяха на кухненската маса в нашата къща. Мама се беше качила с ръкоделието си горе. Тя казваше, че не обича чичо Ото. Казваше че ѝ миришел на човек, който се къпел веднъж в месеца — „и при това е богат“, добавяше тя и се смръщваше. Мисля, че тя не можеше да понася миризмата му, но освен това си мисля, че тя се боеше от него. До 1965 чичо Ото бе започнал да изглежда „дяволски чудат“, освен че се държеше по такъв начин. Той ходеше със зелени работни панталони, хванати с тиранти, долна фланелка и големи жълти работни обувки. Докато говореше, очите му бяха започнали да се кривят в разни посоки.

— Ъ?

— Какво ще правиш сега с това нещо?

— Ще живея в тази гадост — отрязва чичо Ото и така и направи.

В историята на последните му години, няма да има много за казване. Той страдаше от онази тъжна лудост, за която човек чете в жълтите вестници. Милионер умира от недояждане в апартамент под наем. Просякинята била богата. Банковите регистри разкриват. Забравен банков магнат умира в самота.

Той се нанесе в червената къщичка — в по-късните години тя избледня до розово — още следващата седмица.

Както и да се опитваше баща ми да го разубеди, не успя. Година по-късно той продаде бизнеса, заради който, аз вярвам, беше извършил убийство. Ексцентричностите му се бяха увеличили, но негово бизнес-чувство не му изневеряваше и той реализираше великолепно печалби — зашеметяващи може би ще е по-точната дума.

Ето го чичо ми Ото, който струваше може би седем милиона долара и живееше в малка къщичка на пътя Черният Хенри. Градската му къща бе заключена, със пуснати щори. Дотогава той бе преминал отвъд „дяволски чудат“ и бе станал „луд за връзване“. Следващата стъпка се изразява с една по-платка, по-малко колоритна, но по-зловеща фраза: „може би, опасен“. Тази фраза често следвана от изпращане в психиатрията.

По свой начин чичо Ото стана част от пейзажа, така както бе камионът от отсрещната страна, въпреки че се съмнявам, че някой от

туристите е поискал някога да го заснеме. Той беше пуснал брада, която растеше повече жълта, отколкото бяла, сякаш се бе инфектирала от никотина на неговите цигари. Беше надобелял страхотно. Гушата му увисна на сбръчкани торбички, запълнени с мръсотия. Хората често го виждаха застанал на входа на странната си къщичка, просто да седи неподвижно, да гледа пътя и отвъд него.

Да гледа камиона — своя камион.

Когато чичо Ото спря да идва в града, баща ми бе човекът, който се погрижи той да не умре от глад. Носеше продукти, плащаше ги от джоба си, защото чичо Ото никога не му даваше пари за тях — предполагам, че просто никога не се сещаше за това. Татко умря две години преди чичо Ото, чиито пари отидоха във Факултета по лесовъдство на Университета в Мейн. Разбрах, че много се зарадвали. Като имам пред вид сумата, трябва да са се зарадвали.

След като взех шофьорска книжка през 1972, често му носех продуктите за седмицата. Отначало чичо Ото ме гледаше с подозрение, но след известно време започна да се отпуска. Три години по-късно, през 1975, той ми каза за първи път, че камионът припълзява към къщата му.

По това време аз самият бях в Университета в Мейн, но си бях вкъщи за лятото и бях поел стария ангажимент да нося на чичо Ото месечните му продукти. Той седеше на масата, пушеше, наблюдаваше ме как прибирам консервите в шкафа и ме слушаше, докато бърборех. Помислих си, че може да е забравил кой съм, понякога той се държеше така... или се правеше, че ме е забравил. Веднъж ме бе накарал да изтръпна, като ми извика: „Ти ли си, Джордж?“, докато идвах по пътеката.

Точно този ден през юли 1975, той прекъсна тривиалните ми приказки, за да ми зададе един въпрос грубо и рязко: „Какво мислиш за оня камион там, Куентин?“

Тази рязкост ме сепна и аз му отвърнах съвсем честно: „Подмокрих си панталоните в кабината на този камион, когато бях на пет години — казах аз. — Мисля, че ако сега се кача, пак ще си ги подмокрят.“

Чичо Ото се смя дълго и високо. Обърнах се и го загледах учудено. Не можех да си спомня да съм го чувал да се смее. Смехът

премина в кашлица, от която бузите му станаха ярко червени. Тогава той ме погледна с бляскави очи.

„Приближава се, Куентин“ — каза той.

„Кое, чичо Ото?“ — попитах аз. Помислих си, че е скочил от тема на тема, както често му се случваше — може би искаше да каже, че приближава Коледа, или краят на века или завръщането на Христос.

„Този проклет камион — каза той и ме погледна втренчено, конфиденциално, по един начин, който никак не ми харесваше. — Всяка година приближава все повече и повече.“

„Така ли?“ — попитах аз с любопитство, като си помислих, че това е нова, особено неприятна идея. Погледнах към Кресуела, от другата страна на пътя, обрасъл в трева, на фона на Белите планини... и за един кратък миг той наистина изглеждаше по-близо. Премигнах и илюзията изчезна. Естествено, че камионът си беше там, където винаги е бил.

„О, да — каза той. — Всяка година приближава.“

„Виж, трябва да си вземеш очила. Аз не виждам никаква разлика, чичо Ото.“

„Разбира се, че не виждаш! — тросна се той. — Но не виждаш и как се мести малката стрелка на ръчния ти часовник, нали? Проклетото нещо се движи прекалено бавно, за да го види човек... освен ако не го наблюдаваш през цялото време. Така както аз го наблюдавам.“ — Той ми намигна, а аз потръпнах.

„Защо пък ще се движи?“ — попитах аз.

„Защото иска да ме пипне, затова — каза той. — Наумил си е, че трябва да ме пипне. Един ден ще нахлуе тук и това ще е краят. Ще ме прегази, както направи с Мак, и това ще е краят.“

Това много ме изплаши, разумният му тон ме изплаши най-много. А младите реагират на уплахата или като се правят на умни или като се опитват да се правят на повърхостни.

„Трябва да се върнеш в къщата си в града, чичо Ото. Щом това те притеснява.“ — По гласа ми нямаше да познаете, че гърбът ми бе настръхнал.

Той ме погледна... после погледна камиона от другата страна на пътя. „Не мога, Куентин — каза той. — Понякога човек трябва да стои на едно място и да дочака тя да дойде.“

„Кого да дочака, чичо Ото?“ — попитах аз, въпреки че бях сигурен, че той има пред вид камиона.

„Съдбата“ — каза той и ми намигна... но изглеждаше изплашен.

Баща ми се разболя през 1979 от бъбреци, които сякаш щяха да се оправят само дни преди да умре. Когато го посещавах в болницата през есента на тази година, ние с баща ми често си говорехме за чичо Ото. Баща ми имаше някои подозрения относно това, което се бе случило през 1955 — леки подозрения, които станаха основа на по-сериозни. Баща ми нямаше представа до каква степен се беше задълбочила манията на чичо Ото по отношение на камиона. Аз имах. Той стоеше на вратата почти по цял ден, без да откъсва поглед от него. Гледаше го като човек, взрян в часовника си, който се опитва да види как се придвижва малката стрелка.

До 1981 година чичо Ото бе изкукуругил съвсем. Един по-беден човек сигурно щеше да бъде изпратен в психиатрия преди години, но милиони в банката в малко градче, можеха да опростят много лудост, особено ако доста хора си мислят, че може да има пари за общината в завещанието на лудия. И въпреки това, доста хора бяха започнали да говорят сериозно за това, че ще е по-добре чичо Ото да бъде изпратен в психиатрия за негово добро. Тази плоска, смъртоносна фраза „може би, опасен“, бе започнала вече да замества „луд за връзване“. Той бе започнал да ходи на пътя да уринира, вместо да отива навътре в гората, където беше клозета му. Понякога, докато се облекчаваше, размахваше юмрук към камиона и много хора, минаващи в колите си по пътя, си мислеха, че чичо Ото размахва юмрук към тях.

Камионът с красивите планини зад него, бе едно нещо, а чичо Ото, пикаещ със смъкнати до коленете тиранти, бе нещо съвсем друго. Това не бе туристическа атракция.

Аз вече бях започнал да обличам по-често костюм, отколкото дънките, с които бях изкарал колежа, когато ходех да нося продуктите на чичо Ото — но продължавах да ги нося. Освен това се опитвах да го убедя да престане да си върши работата край пътя, поне през лятото, когато всеки от Мичиган, Мисури или Флорида, минаващ оттам, би могъл да го види.

Въобще не успях да го накарам да ме слуша. Той не можеше да обръща внимание на такива второстепенни неща, когато трябваше да мисли за камиона. Грижата му за камиона бе започнала да се превръща в мания. Сега той твърдеше, че камионът е минал от неговата страна на пътя, че е в двора му.

„Снощи се събудих около три и го видях, точно под прозореца, Куентин — каза той. — Видях луната да се отразява на предното стъкло, на метър и половина от леглото ми и сърцето ми почти спря. Почти спря, Куентин.“

Заведох го отвън и му показах, че камионът е на мястото, на което винаги си е бил, от другата страна на пътя, в нивата, където МакКачън бе планирал да строи. Никакъв ефект.

„Ти така го виждаш, момче — каза той с яростно пренебрежение, цигарата му трепереше в едната му ръка, очите му се въртяха. — Ти така го виждаш.“

„Чичо Ото, — казах аз, като се опитвах да пусна някое остроумие. — Това, което виждаш, това ще получиш“.

Той сякаш не беше ме чул.

„Проклетото нещо за малко щеше да ме докопа — прошепна той. Усетих как ми става студено. Той не приличаше на луд. Може би нещастен, определено ужасен, но не и луд. За миг си спомних как баща ми ме бе качил в кабината на камиона, как бях усетил миризма на масло, на кожа и...на кръв. — За малко да ме докопа“ — повтори той.

След три седмици това стана.

Аз бях този, който го намери. Беше сряда вечер и бях отишъл с две чанти продукти на задната седалка, както ходех почти всяка сряда вечер. Беше гореща, душна нощ. От време на време се чуваше далечният тътен на гръмотевица. Помня, че бях нервен, докато карах Понтиака по пътя Черния Хенри, сякаш бях сигурен, че нещо ще се случи, но се опитвах да се убедя, че това е само от промяната на налягането.

Завих зад ъгъла и точно когато се появи къщичката на чичо ми, имах странна халюцинация — за миг ми се стори, че проклетият камион наистина е в двора, голям и тежък, червен, с прогнили странични прегради. Искях да натисна спирачката, но преди кракът ми да стигне педала, примигнах и илюзията изчезна. Но знаех вече, че

чичо Ото е мъртъв. Без полицейски сирени, без включени буркани върху колите, просто го знаех, така както човек знае местата на мебелите в добре позната стая.

Бързо спрях в двора и изскочих, като се отправих направо към къщата, без да вземам продуктите.

Вратата бе отворена, той никога не я заключваше. Веднъж го бях питал за това и той ми обясни, много търпеливо, както се обяснява нещо очевидно на пълен глупак, че като заключи вратата, няма да успее да удържи камиона отвън.

Той лежеше на леглото си, в лявата част на стаята — кухненският ъгъл бе отдясно. Лежеше, облечен в зелените си панталони и долната си фланела, очите му отворени и стъклени. Не вярвам да беше мъртъв повече от два часа. Нямахше мухи, нито миризма, въпреки че денят бе ужасно горещ.

„Чичо Ото“ — казах тихо, без да очаквам отговор — човек не лежи в леглото с отворени очи просто така. Ако почувствах нещо, то бе облекчение. Всичко бе свършило. „Чичо Ото? — приближих. — Чичо...“ — Спрях, забелязах за първи път колко безформена е долната част на лицето му — колко надута и изкривена. Забелязах, че очите му не просто се вираха нагоре, а гледаха разярено в орбитите. А те не гледаха към вратата или към тавана. Бяха извити към малкото прозорче над леглото му.

Снощи се събудих около три и го видях, точно под прозореца, Куентин. За малко да ме докопа.

Смачкал го като тиква, чух да казва един мъдрец от бръснарницата, докато седях и се правех, че чета списание „Лайф“ и чувствах аромата на Виталис и Билков крем.

За малко да ме докопа, Куентин.

Тук имаше някаква миризма — не на бръснарница, не на некъпан човек.

Миришеше на нещо маслено, като в гараж.

„Чичо Ото?“ — прошепнах аз и докато вървах към леглото усетих как се свивам, не само по размер, но и по възраст... ставам на двадесет, петнадесет, десет, осем, шест... и накрая пет. Видях малката си трепереща ръка да се протяга към подутото лице. Когато пръстите ми докоснаха лицето му, вдигнах поглед и прозорецът се изпълни с яркоосветеното предно стъкло на Кресуела — и въпреки, че бе само за

миг, кълна се, че това не беше халюцинация. Камионът бе там, до прозореца, на не повече от метър и половина от мен.

Бях сложил ръка на едната буза на чичо Ото, палецът ми бе на другата, вероятно исках да разгледам странната подутина. Когато видях камиона, ръката ми се опита да се свие в юмрук, забравяйки, че е хванала лицето на мъртвец.

В този момент камионът изчезна от прозореца като дим или като призрак, какъвто предполагам, че беше. В тоя миг чух ужасен звук на пръскаща струя. Ръката ми се напълни с гореща течност. Погледнах надолу, усещах не само плът и влага, но и нещо твърдо и ъгловато. Наведох се и погледнах и в този момент започнах да пищя. От устата на чичо Ото течеше масло. От очите му бликаше масло — като сълзи. Масло „Диамант“ — от онова рециклираното, дето човек може да го купи в пластмасови туби по десет литра, това, което МакКачън винаги използвал за Кресуела.

Но не беше само масло, имаше още нещо, което се показваше от устата му.

Продължавах да крещя и за известно време не можех да помръдна, не можех да дръпна мазната си ръка от лицето му, не можех да извърна очи от това мазно, голямо нещо, което се показваше от устата му — нещото, което бе променило формата на лицето му.

Накрая преодолях парализата си и избягах от къщата, като продължавах да пищя. Изтичах до Понтиака си, хвърлих се вътре и отново изкрещях. Продуктите за чичо Ото паднаха от седалката. Яйцата се счупиха.

Беше направо чудо, че не се пребих първите три километра — погледнах километража и видях, че се движа почти със сто километра. Спрях и започнах да дишам дълбоко, за да мога да се успокоя. Започнах да осъзнавам че не мога да оставя чичо Ото така, както го бях намерил, това щеше да предизвика много въпроси. Трябваше да се върна.

А освен това, трябва да призная, че ме бе обзело някакво дяволско любопитство. Сега ми се ще да не беше ставало така, или поне да бях удържал. Всъщност сега ми се ще да бях оставил всичко както си беше, какво от това, че щяха да задават въпроси. Но аз се върнах. Останах известно време пред вратата — стоях там на същото място и почти в същата поза, в която бе заставал той толкова често,

толкова за дълго, вгледан в камиона. Стоях там и стигнах до заключението, че камионът бе променил мястото си, макар и съвсем малко. После влязох вътре.

Първите мухи кръжаха и бръмчаха около лицето му. На бузите му се виждаха мазни отпечатъци: палец на лявата, три пръста на дясната. Нервно погледнах през прозореца, където бях видял камиона от близо, целият в светлина... тогава се приближих до леглото. Извадих носната си кърпа и изтрих отпечатъците от пръстите си. После пресегнах и отворих устата на чичо Ото.

От там изпадна автомобилна свещ „Шампион“, голяма колкото юмрук.

Взех я със себе си. Сега съжалявам, че го направих, но естествено, бях в шок. Много по-добре щеше да бъде, ако предметът не бе в кабинета ми, където мога да го гледам, да го вдигна и да го претегля в ръка, ако искам — автомобилна свещ от 1920 година, която изпадна от устата на чичо Ото.

Ако не беше тук, ако не я бях взел със себе си, когато избягах от едностайната му къщичка за втори път, може би щях да започна да се убеждавам, че всичко това — не само завоя, зад който бях видял камионът притиснат до малката къщурка като огромна червена хрътка, а всичко е било само халюцинация. Но тя е тук, отразява светлината. Истинска е. Тежи. Камионът се приближава малко всяка година, каза той и сега започвам да си мисля, че е бил прав... но чичо Ото не можеше да си представи колко близо може да дойде камионът.

Присъдата на градчето беше, че чичо Ото се е самоубил като погълнал масло, и като всяко чудо бе за три дни в Касъл Рок. Карл Дъркин, погребалният агент, който не бе от най-мълчаливите, разказваше, че когато лекарите го отворили, намерили в него не по-малко от три литра масло... и то не само в стомаха. То било проникнало в цялото му тяло. Това, което всички в града искаха да знаят, беше: какво бе направил с пластмасовата туба? Такава въобще не се намери.

Както вече казах, повечето от вас, които прочетете този спомен, няма да повярват, че това е истина... поне, докато на вас самите не ви се случи нещо подобно. Но камионът продължава да е там на нивата... и каквото и да казвате, всичко това се случи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.